

Assistert befruktning for single kvinner: Feilslått familiepolitikk fra Ap, SV og FrP

- Bør planlagt farløse barn bli en rettighet for enslige kvinner?
- Er en oppvekst uten far i tråd med barns rettigheter og til barns beste?
- Mener Stortinget i fullt alvor at far er overflødig?

Tirsdag 26. 2020 mai skal Stortinget debattere og stemme over diverse endringer i Bioteknologiloven.

Fremskrittspartiet, SV og Arbeiderpartiet har gått sammen om å fremme flere radikale endringer, deriblant at enslige kvinner skal få rett til assistert befruktning. Det finnes mange og vektige grunner til å problematisere en slik lovendring. Her er noen av dem:

1. FARS BETYDNING.

Ved assistert befruktning for enslige kvinner vil sammenhengene mellom kjønn og forplantning, foreldreskap og barn bli enda mer uklare og forvirrende enn de allerede er. Er far egentlig nødvendig? Ikke bare i lovverk og politikk, men også i skole og barnehage, i ungdomskulturen og i media vil en slik lovendring gjøre dette spørsmålet stadig mer påtrengende. Ønsker virkelig Stortinget å bidra til at menns og fedres betydning blir bagatellisert og fornektet i norsk familiepolitikk og hos den oppvoksende generasjon?

2. UTFORDRENDE FOR GUTTER.

Hva slags belastninger vil barn og unge, og ikke minst gutter, få i deres oppvekst, identitetsutvikling og selvforståelse hvis samfunnet definerer og lovfester far som irrelevant og betydningsløs? Hvilke signaler sender dette til alle gutter og menn? Hva kommuniserer en slik familietenkning til den norske befolkning? Og hva vil det føre til av krevende utfordringer og problemer hos de tusenvis av barn og unge som ikke vil få anledning til å vite noe som helst om sin far gjennom oppveksten?

3. SAMFUNNSEKSPERIMENT.

Ved assistert befruktning for enslige (og også ved forslaget om eggdonasjon) forlater staten det biologiske prinsipp på en dramatisk måte. Mor og far, biologisk og genetisk slektskap, arv og slektstilhørighet blir definert som uviktig. «Omsorgspersoner» blir den nye definisjonen på foreldre. Vi er vitne til en kulturrevolusjon og et paradigmeskifte i forståelsen av relasjonen mellom barn og foreldre. Dette er dessuten et samfunnsekspériment av historiske dimensjoner, med barn i hovedrollen.

4. MENN OG FEDRE ER IKKE OVERFLØDIGE.

På nrk.no og i VG ble det for kort tid siden publisert artikler fra fagfolk og politi om betydningen av menn og fedre i barns oppvekst. Følgende tre artikler på nettet er gode eksempler: «[Skilsmissebarn kan bli sjuke utan far](#)», «[Alle mann til kateteret](#)», og «[Politi-mann: Kjære fraværende far](#)». Det finnes solid dokumentasjon gjennom mange årtier på hvor viktig menn og fedre er i barns oppvekst. På tross av dette ser det nå ut til at et flertall på Stortinget ønsker å bidra aktivt til å øke antallet barn og unge som må vokse opp uten far og farsslekt. Forstå det den som kan!

5. BARNEKONVENSJONEN.

Som lovgivere er norske politikere forpliktet på FNs Barnekonvensjon i alle saker som angår barn. Konvensjonen kommuniserer helt konsekvent at barn har rett til TO foreldre. Artikkel 7.1 sier f.eks.: «Barnet skal [...] så langt det er mulig ha rett til å kjenne sine foreldre og få omsorg fra dem.» Å legge til rette for at barn skal bli født med én forelder, blir aldri framstilt som ønskelig eller til barns beste i Barnekonvensjonen. Tvert imot! Mener norske politikere at det er greit å bryte FNs Barnekonvensjon? Kan de med Barnekonvensjonen i hånden begrunne at det er til barns beste å vokse opp uten far?

6. BARNEPERSPEKTIVET.

Stortinget overkjører barna og deres rettigheter hvis de gjennom hele oppveksten blir fratatt muligheten til å kjenne far og hans slekt – inkludert besteforeldre, onkler og tanter, halvsøsken og søskenbarn. Hvor er barneperspektivet? Hvem er en stemme for barna? Er ikke politikere forpliktet til å tale barns sak?

7. HVEM ER SKIKKET?

Vil det skje en faglig vurdering av hvilke kvinner som er skikket til å være enslige mødre? Hvem skal i tilfelle gjøre vurderingen? Hvilke kriterier skal ligge til grunn? Tar politikerne med i beregningen de sosiale og samfunnsøkonomiske konsekvensene av at hundrevis, ja, kanskje tusenvis av nye enslige mødre vil trenge støtte og hjelp på mange ulike måter? Årsaken til dette er blant annet at enslige mødre har et mye mindre og mer sårbart familiært nettverk, ettersom far og hele hans slekt er ukjent.

8. PAPPAPEREN.

Politikere fra alle partier har de siste årene snakket varmt om hvor viktig far er i barnas og familiens liv. Pappaperen og tilstedeværende fedre har vært viktige stikkord. Også viktigheten av menn i barnehager og skoler blir stadig understreket. Blir ikke dette bare tom retorikk hvis Stortinget nå vedtar at far egentlig er unødvendig og overflødig?

9. BARN SOM RETTIGHET.

Dersom enslige kvinner får rett til assistert befruktning, sier samfunnet i klartekst at barn er en rettighet. Hvis du har lyst på barn, vil staten hjelpe deg. Bør ikke barns rett til sin biologiske far veie tyngre enn kvinners selvrealisering og «rett» til barn? Er det ikke uholdbart at barn blir en rettighet for voksne, mens far ikke lenger er en rettighet for barn? Er ikke dette en misforstått kvinnekamp? Har norske politikere dypest sett mandat og autoritet til å vedta at noen barn må tåle å bli fratatt sin far før fødselen?

10. RINGVIRKNINGER.

Det er dramatisk å lovfeste at (a) barn er en rettighet for enslige kvinner, (b) far er overflødig, (c) planlagt farløshet er til barns beste, (d) barns rett til to foreldre gjelder ikke lenger. Har politikere og lovgivere tenkt dypt og lenge over de alvorlige og langsiktige ringvirkningene av en slik familiepolitikk? Svaret virker dessverre ikke selvsagt. Heldigvis er det fremdeles tid til å snu.

